

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudců Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.L. v právní věci žalobce **JUDr. J.S.**, bytem XX, správce konkurzní podstaty společnosti S., a.s., se sídlem XX, zastoupeného advokátem Mgr. Tomášem Mařatkou z Advokátní kanceláře, se sídlem Dušní č.11, Praha 1, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Masarykova č. 31, Brno, o **žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L, se sídlem Velká hradební č.61, Ústí n/L čj. 4499/11-1200-506035 ze dne 1. června 2011,**

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství Ústí n/L čj. 4499/11-1200-506035 ze dne 1. června 2011 s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve výroku rozsudku označeným rozhodnutí ze dne 1.6.2011 zamítlo Finanční ředitelství Ústí n/L odvolání správce konkurzní podstaty společnosti S., a.s. JUDr. S. proti rozhodnutí Finančního úřadu Frýdlant čj. 22738/07/193971/5182 ze dne 15.8.2007 a toto rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutím finančního úřadu byla stanovena daň z příjmů právnických osob za období od 1.1.2003 do 31.12.2003 ve výši 14.064.700,-Kč.

Žalobce ve své včas podané žalobě navrhuje zrušit jak napadené rozhodnutí finančního ředitelství, tak i rozhodnutí finančního úřadu ze dne 15.8.2007 a své důvody rozvádí do následujících okruhů. Vedle úvah o „aroganci státní moci“ spočívající v tom, že finanční ředitelství nevyhovělo návrhu na prodloužení lhůty a návrhu na doplnění dokazování, které jsou výtkou na postup finančního ředitelství, a po rekapitulaci dosavadního řízení, poukazuje žalobce na následující. Předně není prokázáno, a vyřešení této otázky je předpokladem řešení námítky dvojího zdanění, že společnost S., a.s. byla a je vlastníkem

předmětných kamenů. Přitom nelze čerpat z formulářové smlouvy o zástavě ale z tvrzení svědků. V této souvislosti popisuje výpovědi svědků, kteří již byli vyslechnuti a jejich výpovědi již finanční ředitelství ale i soudy hodnotily. Polemizuje se skutkovými a právními závěry, přijatými již ke dni 5.8.2009. V rozsáhlém expoé jednak poukazuje zejména na svědectví JUDr. H., Ing. M., Mgr. L., ale i dalších již vyslechnutých svědků a požaduje jejich opětovné výsledky, neboť jejich tvrzení byla zkreslena. Dále požaduje výsledky P. W. a Ing. N., kteří doposud vyslechnuti nebyli a dále svědků JUDr. D., M. F., JUDr. T., P. L., JUDr. K. a Mgr. V. Ti všichni mohou podat informace o vlastnictví kamenů s tím, že jejich vlastníkem nikdy nebyla společnost. V této souvislosti pokládá za nezbytné provést důkaz trestním spisem P. W. a trestním spisem PhDr. T. který se ale týká jeho znaleckého posudku, tj. hodnoty kamenů. K vlastnictví kamenů je třeba také provést důkaz účetními doklady a dalšími listinami, které vyjmenovává. Tyto listiny jsou součástí trestního spisu obv. W., proto k nim nemá žalobce přístup a byla za daňových orgánech, aby si samy listiny vyžádaly, což neučinily. I ohledně ocenění kamenů poukazuje žalobce na totéž, co uváděl již dříve v minulé žalobě. Jen zdůrazňuje užití opravných položek či opravy s přihlédnutím k jinému znaleckému posudku z roku 2005, který stanoví podstatně nižší cenu kamenů. Ohledně způsobu účtování kamenů poukazuje žalobce na povinnost respektovat časovou a věcnou souvislost. Pokud by je daňové orgány respektovaly, pak by nemohly své úvahy uzavřít tvrzením, že se jedná o daňový případ z roku 2003 ale již z roku 1998, kdy byl vyhlášen konkurz. To potvrzuje jak audit K., s.r.o. z XX, tak i Ing. M., kterou je též nutno vyslechnout. Nesprávně bylo užito Opatření MF 281/98 75/2001, neboť podzákonná norma nesmí v rozporu se zákonem stanovovat kategorie věcí „majetek úpadce nezachycený v účetnictví“ a stanovovat pro tuto skupinu zvláštní způsob účtování, čímž dochází ke zkreslení daňového základu. Při zjišťování, zda nedošlo k dvojímu zdanění je nezbytné nejprve vyřešit otázku vlastnictví kamenů, která doposud vyřešena nebyla. Poté, co uvádí hypotetický příklad zdůrazňuje, že povinnost prokázat způsob nabytí kamenů stíhá žalovaného stejně, jako ověření, zda nedošlo k dvojímu zdanění. Odkazuje přitom na názory ústavního soudu i nejvyššího správního soudu. Daňový subjekt je povinen prokázat jen svá tvrzení, a proto nemůže být nucen k důkazu o tom, jak nabyl kameny, když od počátku tvrdí, že kameny v jeho vlastnictví nejsou a nebyly. Protože otázka dvojího zdanění úzce souvisí s vyřešením otázky vlastnictví kamenů, nemůže být žalobce nucen ani k prokázání odůvodněnosti námitky dvojího zdanění, jak na něm vyžadoval daňový úřad.

V průběhu jednání soudu dne 2.5.2013 setrvává žalobce na důvodech podané žaloby. Zdůrazňuje, že některé důkazy, jako např. svědectví P. W. či Ing. N. provedeny nebyly a správce daně se o jejich provedení ani nepokusil. Společnost Solita, a.s. nebyla účastníkem trestního řízení pro P. W., a proto také nemá přístup k listinám, které navrhuje jako důkaz provést. Listiny či spis ale mohl vyžádat žalovaný. Dále uvádí, proč pokládá za nutné opakovat výsledky osob již slyšených, popř. dalších osob podle návrhu v žalobě. Stejně jako v žalobě zdůrazňuje úzkou spjatost otázky vlastnictví kamenů a otázky dvojího zdanění. Žádá o náhradu nákladů řízení vč. 21% DPH, jak vyčíslí později.

Finanční ředitelství Ústí n/L (jehož právním nástupcem v řízení je podle § 69 z.č.150/2002 Sb. s přihlédnutím k z.č. 456/2011 Sb. odvolací finanční ředitelství v Brně) ve svém vyjádření k podané žalobě navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Reaguje na jednotlivé žalobní námitky s tím, že řadu z nich již žalobce uplatnil dříve a soudy o nich již rozhodly, přičemž konstatovaly, že jedinou námitkou, kterou byl žalovaný povinen se

zabývat, je otázka dvojího zdanění. Smlouva o zřízení zástavního práva je jednoznačná a navíc i s přihlédnutím ke svědectvím bylo nutno vycházet z chování společnosti, která s kameny jednala jako vlastník. Opakování svědeckých výpovědí či provedení nových by nic nepřineslo z pohledu důkazů stávajících. I ohledně návrhů týkajících se P. W. či Ing. N. se již před tím vyjádřil. Vyjadřuje se znovu k otázce ocenění a zaúčtování s tím, že i podle tvrzení auditorky Ing. M. byly kameny zaúčtovány správně v roce 2003. Kameny byly totiž oficiálně převzaty v tomto roce a okamžik převzetí je podle účetních předpisů okamžikem uskutečnění účetního případu. Také užití Opatření MF není v rozporu se zákonem, např. oproti Opatření účinném do 31.12.2001. Otázka ocenění kamenů též již byla řešena. V dané souvislosti uplatněná námitka trestního stíhání PhDr. T. byla uplatněna nově, avšak podle daňového řádu není správce daně oprávněn přerušit řízení až bude vyřešena věc v trestním řízení. Dále se zabývá i tím, že není možno v dané věci a z důvodů uvedených žalobcem užít ke zpětnému zpochybnění hodnoty věci podle zákona o účetnictví opravu či opravnou položku. Jen zdůrazňuje, že bylo zcela na vůli společnosti, že užil ke stanovení hodnoty kamenů posudek PhDr. T.. Námitku dvojího zdanění uplatňuje žalobce již od roku 2007, a toto své tvrzení měl prokázat, jak byl k tomu opakovaně a marně vyzýván. Pokud by se vycházelo z názoru žalobce, pak by daňový úřad byl nucen sám vymezit, v čem žalobce dvojí zdanění spatřuje, byť dvojí zdanění namítá žalobce. Je proto plně racionální a v souladu s daňovým řádem, že byl žalobce k důkazu dvojího zdanění vyzván, protože byl tehdy odvolatel vyzýván jen k tomu, aby doložil, co sám tvrdí. V dané souvislosti uvádí i hypotetické příklady, kdy dvojí zdanění není nezákonným. Finanční ředitelství také s poukazem na ust. § 75 z.č.150/2002 Sb. upozorňuje na to, že žalobce uplatňuje některá tvrzení nově až v žalobě.

Jednání soudu dne 22.5.2013 se zástupce Odvolacího finančního ředitelství neúčastnil, svou neúčast řádně omluvil a nežádal odročení jednání.

Soud podle § 75 z.č.150/2002 Sb., soudního řádu správního (s.ř.s.) přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí, vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k následujícím závěrům.

Nejprve musí krajský soud poukázat ve smyslu § 78 odst.5 s.ř.s. a § 110 odst. 4) s.ř.s. na vázanost správního orgánu právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku, resp. na vázanost soudu takovým názorem, vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku, a to i z pohledu rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 9 Afs 59/2007-56 z 8.7.2008. Od vysloveného právního názoru se může správní orgán (soud) odchýlit nejen v případě podstatné změny judikatury, **ale i v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů**. Přirozeně se jedná o takové změny, které jsou sto vyvolat jiné rozhodnutí o meritě věci. Soud proto musel s přihlédnutím k žalobcově argumentaci zhodnotit, zda jsou dány podmínky prolomení principu vázanosti zrušujícím rozsudkem či nikoli.

Otázkou **ceny** drahých kamenů se zdejší soud již podrobně zabýval ve svých rozsudcích ze dne 19.5.2010 a ze dne 4.4.2011 (poslední čj. 59 Af 12/2011-126), a zabýval se jí i Nejvyšší správní soud („NSS“) ve svém rozsudku ze dne 20.1.2011 (9 Afs 52/2010-88). Jak je již v rozsudcích rozvedeno, soudy dospěly za stavu neexistence takového nového důkazu, který by způsobil zásadní zvrát skutkových závěrů k tomu, že skutková zjištění správce daně i finančního úřadu jsou správná a nevybočují z rámce správního uvážení.

Na skutkových závěrech nic nemění, navíc zcela obecně a spekulativně uplatněné námitky žalobce o možných nesprávných znaleckých závěrech PhDr. I. T. K věci lze jen dodat, a to vyplynulo z úředních evidenčních pomůcek zdejšího soudu, že PhDr. T. byl sice stíhán pro trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, odst. 4) tr. zák. v souvislosti se svou znaleckou činností, avšak rozsudkem zdejší pobočky krajského soudu čj. 53 T 12/2002-4296 ze dne 31.7.2007, který byl potvrzen usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 12.3.2008, byl podle § 226, písm. b) tr. řádu obžaloby zproštěn. Soud proto nevidí důvod, aby prováděl důkaz trestním spisem týkajícím se tehdy obviněného PhDr. T., když ani sám žalobce neuvedl, jaká konkrétní zjištění a z jakého důkazu měla vyplynout. Soud proto usnesením zamítl i tento důkazní návrh.

Taktéž závěry žalovaného o **účtování** kamenů byly již výše zmíněnými rozsudky zdejšího soudu i Nejvyššího správního soudu shledány zcela správnými, jak vyplývá z již zmíněných rozsudcích z 20.1.2011 a z 4.4.2011, proto nelze, než na jejich závěrech trvat. Žalobce opakuje jen žalobní námitky, o kterých již bylo rozhodnuto tak, že závěry finančního ředitelství byly soudy obou stupňů aprobovány. Pro doplnění lze poukázat jen na to, že Opatření MF ČR, kterým byl stanoven postup i účtování při konkursu účinné od 1.1.2002 (tedy i v době účtování kamenů), bylo vydáno na základě zákonného zmocnění (§ 37b/ z.č.563/1991 Sb) a v souladu s ním.

Poukazuje-li žalobce v souvislosti s cenou kamenů v roce 2003 na nezbytnost použití opravných položek s přihlédnutím k pozdějšímu znaleckému posudku (č.23/05 ze dne 29.7.2005), pak se jedná o poukaz zjevně lichý. Způsoby oceňování jsou uvedeny v ust. § 23 až 28 z.č. 563/1991 Sb. (o účetnictví). Již ve svém původním a následně zrušeném rozhodnutí se žalovaný touto otázkou řádně zabýval, jeho právní závěry byly shledány soudy obou stupňů bezvadnými, a proto soud jen poukáže na následující. Podle § 26 odst. 3) naposled zmíněného zákona (ve znění účinném v době účetního případu) lze při oceňování užít opravných položek, avšak za zákonem předvídané situace. Opravná položka vyjadřuje přechodné snížení majetku, ale nelze ji použít k revizi (zpochybnění) dříve stanovené ceny. Obdobně je vyloučeno otázku jiné ceny kamenů řešit „opravou“ ve smyslu § 35 z.č. 563/1991 Sb., neboť tou lze odstranit jen zjevné nesprávnosti - omyly (mylné záznamy, jejich nesprávnost, neúplnost aj.), když jsou k dispozici stále stejné doklady. Opravou tudíž nelze řešit „revizi“ znaleckého posudku PHDr. T., který navíc sama společnost ., a.s. předložila bance v řízení o zástavě.

Obdobně i otázku **vlastnictví** kamenů uplatnil žalobce již v minulém řízení a také závěry o tom, že vlastníkem kamenů je žalobce, byla již řešena oběma zmíněnými soudy tak, že se ztotožnily se skutkovými závěry žalovaného. Také veškeré stěžejní důkazy včetně výpovědí svědků byly již dříve provedeny a ani soudy neshledaly žádný relevantní důvod k doplnění dokazování. Sám žalobce trvá jen na odlišné interpretaci již provedených důkazů, zejména svědeckých výpovědí a zástavní smlouvy a v celém průběhu řízení nenabídl žádný důkaz, který by mohl reálně důkazní stav zvrátit. Pouhé trvání na opakování svědeckých výpovědí proto není relevantní, žalovaný (i správce daně) logicky vysvětlily, proč nemohl být vyslechnut P.W. a proč by výslech Ing. N. byl zjevně nepřínosný. Také nikterak věcně neodůvodnil opakování důkazů či význam dalších. Taktéž požadavek na provedení důkazu listinami nemá zjevně vztah k určení vlastnictví kamenů, které se vůbec poprvé v účetnictví objevily až v roce 2003 a ne dříve, listiny se týkají ale účetnictví a dalších dokladů z let

devadesátých (1994). Z tohoto důvodu také není jasná námitka žalobce o porušení principu časové a věcné souvislosti. Soud musí zdůraznit, že otázku vlastnictví kamenů uplatnil žalobce již např. v doplňku odvolání z 19.10.2007 a pokud by byl přesvědčen o vadném určení vlastníka, pak by toto přesvědčení čerpal z konkrétních důkazů, a pak není důvodu, aby pro dobu několika roků své důkazní návrhy „dávkoval“, tak, jak to doposud žalobce činí. Navíc jak soud zdůrazňuje, jedná se buď o polemiku se skutkovými závěry správního orgánu, popř. o požadavek opakování provedených svědeckých výpovědí, či o návrh na nové svědky, aniž ovšem upřesňuje, v jakém směru by nové důkazy vedly k relevantní změně skutkových závěrů.

Již v létech 2008 až 2009 byli totiž vyslechnuti stěžejní svědci, jako Ing. H. (XX), Ing. K. (taktéž XX) a Dr. H. (XX), tedy osoby, u nichž lze předpokládat s ohledem na jejich postavení přehled o majetku firmy, Dr. H. dokonce prohlásil, že se jako prokurista dopodrobna seznámil se stavem firmy. Jejich výpovědi byly hodnoceny správními orgány v souladu s principy správního uvažování i v relaci s dalšími důkazy, a se skutkovými závěry žalovaného i správce daně se soudy obou stupňů ztotožnily, jak vyplývá z obou posledních rozsudků. Nic zásadního nepřinesly ani výpovědi Ing. L. (správce konkurzní podstaty XX), Ing. M. a Ing. M., které též již byly známy soudům. Ostatně sám správce konkurzní podstaty Dr. S. deklaroval při ústním jednání dne 30.3.2009 své přesvědčení o vlastnictví kamenů společností S., a.s., když čerpal ze zástavní smlouvy s tím, že jak prohlásil, doklady o opaku k dispozici neměl. Také podle svého prohlášení, byl veden úmyslem kameny zpeněžit, jakmile se vrátily společnosti. Ačkoli důkazy, svědčící o tom, že kameny byly a jsou i nadále v majetku jiné osoby, nepředložil a neoznačil, správce konkurzní podstaty Dr. S. svůj názor mění a trvá na tom, že společnost S. „a.s. nikdy kameny nevlastnila. Tento jeho pozdější postoj, který též již soudy hodnotily, nemá svůj podklad v žádném z důkazů a je zjevně účelový stejně jako nová argumentace o tzv. „formulářové smlouvě“. Opakovaně a jednoznačně bylo jak v průběhu správního řízení tak i soudy zdůrazňováno, že nikoli forma smlouvy, ale její obsah, podle kterého se S., a.s. jednoznačně přihlásila k vlastnictví kamenů, je pro posouzení věci stěžejní. I k této otázce již i soudy zaujaly konečné stanovisko. Je skutečností, že teprve až ve vyjádření na prvou výzvu finančního ředitelství ze dne 27.4.2011 rozšiřuje žalobce svůj důkazní návrh (vedle požadavku na opakování výsledku svědků) na výsledky Dr. D., Ing. M., F., Dr. T., L., Dr. K. a Ing. V. (stejně jako v žalobě), ale navrhovatel neodůvodnil, jaké zásadní důkazní změny mohou tito svědkové přinést. Až při jednání soudu dne 22.5.2013 uvozuje opakování výsledků poukazem na zkreslení jejich výpovědí správními orgány, tedy polemizuje s hodnocením důkazů. Jak by měli přispět k objasnění věci svědkové dosud nevyslechnutí, nevysvětluje (jen poukazuje na Dr. D. jako na člena dozorčí rady, avšak členové orgánů společnosti již vyslechnuti byli, viz např. Ing. H. a Ing. K.). Ing. N. slyšena nebyla, ale z obsahu jejího písemného vyjádření (dopis z 22.5.2008) nevyplývá nezbytnost jejího slyšení. P.W. vyslechnut nebyl pro jeho zjevnou a mnohaletou nedosažitelnost, jak z obsahu správního spisu vyplývá. Od roku 1999 je občanem SRN, jeho pobyt není znám. Žalobce jen uvádí jeho údajné věznění v SRN. Jak již bylo rozvedeno v obou rozhodnutích finančního ředitelství a v obou posledních soudních rozsudcích, daňovými úřady obou stupňů bylo provedeno úplné dokazování, důkazy hodnotily daňové úřady samostatně i v jejich souhrnu tak, že nepřekročily meze správního uvážení a nynější důkazní návrhy zcela zjevně i pro svou obecnost a pouhou polemiku s jíž dříve řečeným **nepředstavují novum, tvořící zákonný podklad pro odchýlení se od závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu i soudu zdejšího.**

Až ve svém vyjádření z 23.5.2011 žalobce (v reakci na výzvu ze dne 19.5.2011) předkládá stejnopis protokolu sp.zn: KVV-320/95 ze dne 5.10.1995 (v trestní věci obv. P. W.), obsahující seznam listin- účetních dokladů a dalších listin společnosti S.,a.s. a činí návrh, aby těmito listinami a námitkou Dr. H. z 31.5.1996 k revizní zprávě byl proveden důkaz. Totéž pak navrhuje i v žalobě a v průběhu jednání soudu dne 22.5.2013. Soud ani tomuto návrhu nevyhověl. Předně postrádá jakéhokoli opodstatnění tvrzení žalobce o nepřístupnosti listin, uložených v trestním spise (pokud ovšem mezitím nebyly společnosti či správci konkurzní podstaty vráceny). Společnost vydala v roce 1995 listiny shodné s nynějším důkazním návrhem v trestní věci obv. W. podle § 78 odst. 1) tr. řádu jako věc důležitou pro trestní řízení. Jak vyplývá z ust. § 80 odst. 1) tr. řádu, mohly být již listiny vráceny a pokud nebyly, má žalobce právo o jejich vrácení žádat, nejsou-li již potřeba, popř. nechat si pořídit jejich ověřené kopie. K těmto listinám má tudíž žalobce přístup nikterak neomezený a je jen jeho věcí, jak s tímto svým oprávněním naloží. Je proto vyloučeno, aby soud (resp. správní orgán) za daného stavu: a) sám trestní spis vyžadoval a b) sám místo žalobce prováděl revizi dokladů, jejich výběr, a zkoumal, jaké skutečnosti by „mohly hovořit“ ve prospěch žalobních (odvolacích) námitek. Je věcí žalobce a plně v jeho možnostech, aby si předmětné listiny opatřil a v řízení je sám předložil má-li zato, že hovoří ve prospěch žalobních námitek. Proto soud usnesením zamítl i důkazní návrh na provedení důkazu trestním spisem obv. W.. Stejně soud naložil i s námitkou Dr. H. ze dne 31.5.1996 obsahující jen zcela stručnou a obecnou polemiku s revizní zprávou bez sebemenších konkrét.

Finanční ředitelství (opakovaně) uzavírá svá skutková zjištění tím, že je plně důkazně osvědčen jako vlastník kamenů společnost S. a.s. a tyto závěry soudy jako správné aprobovaly. Žalobce tvrdí opak, a je proto na něm, aby svá tvrzení doložil, což doposud neučinil ani v také míře, která by vzbuzovala alespoň odůvodněné pochybnosti o těchto skutkových závěrech daňových úřadů.

Jak vyplývá z rozsudku zdejšího soudu ze dne 4.4.2011 a z výše uvedených závěrů, **jedinou otázkou**, kterou byl žalovaný povinen se zabývat, je žalobcem uplatněná námitka „**dvojího zdanění**“. Je ovšem pravdou, že se napadené rozhodnutí zabývá i sumarizací předchozích námitek žalobce, již řešených a soudy uzavřených, ale přesto vzpomínaných žalobcem v jeho reakcích na výzvy finančního ředitelství z 27.4.2011, resp. z 19.5.2011.

Jak vyplynulo z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí i z obsahu správního spisu, žalovaný se touto (i odvolací) námitkou dostatečně zabýval a soud se s jeho závěry ztotožnil.

Předně musí soud zdůraznit následující zjištění. Otázku dvojího zdanění uplatňuje žalobce již od druhé poloviny roku 2007, což je značně dlouhá doba k tomu, aby byl schopen si ujasnit, z jakých konkrétních skutečností tento odvolací (i žalobní) důvod vyvozuje. Jak ale vyplynulo z obsahu správního spisu, po celou dobu až do doby současné žalobce pouze tuto námitku předkládá, aniž by uvedl sebemenší podrobnosti, ze kterých odůvodněnost této výtky čerpá. Tak je tomu i v podané žalobě, kdy opakovaně a zcela jednoznačně odmítá jakoukoli součinnost se správcem daně s tím, že žalobce není zatížen důkazním břemenem. Soud konstatuje, že jakékoli výtky, směřující proti postupu žalovaného, že neposkytl žalobci dostatek časového prostoru, jsou zjevně liché. Žalobce byl opakovaně vyzýván postupem

podle z.č.280/2009 Sb. (daňového řádu) k předložení podkladů pro svá tvrzení o tom, že došlo ke dvojímu zdanění (v rozporu se zákonem) s dostatečně konkrétním odůvodněním, proč má tyto podklady předložit. První výzvu z 27.4.2011 obdržel správce konkurzní podstaty JUDr. S.a dne 29.4.2011. Faxovým sdělením ze dne 16.5.2011 (potvrzeno podáním doručeným dne 18.5.2011) reaguje na tuto výzvu již Mgr. M.a žádostí o prodloužení lhůty do konce června 2011. Toto podání se zabývá dále různou právní argumentací a výslovně uvádí, že nemůže být nucen jako daňový subjekt k doložení toho, co netvrdil, neboť jen tvrdí, že „existuje závažná pochybnost o tom, zda již nedošlo dříve ke zdanění daných kamenů“. Jak je z daného podání zřejmé, žádné konkrétní skutečnosti na podporu svého „podezření“ opět neuvádí. Zato se rozsáhle zabývá návrhem na provedení řady důkazů k otázce již vyřešené i soudy, tj. k otázce vlastnictví kamenů. Finanční ředitelství v reakci na podání žalobce prodloužilo lhůtu ke splnění výzvy o jeden den (rozhodnutí z 19.5.2011, které obdržel Mgr. M. dne 20.5.2011). Ten opět obdobně (ostatně i ohledně podání žaloby) reaguje nejprve faxem z 23.5.2011 a posléze podáním, ve kterém opětovně žádá o prodloužení lhůty, aniž opět k otázce dvojího zdanění cokoli konkrétního uvádí, především se ale opět zabývá jinými otázkami již i soudy řešenými (vlastnictvím kamenů, důkazními návrhy a hodnocením důkazů). Otázku dvojího zdanění řeší jen strohým opakováním již dříve řečeného, tzn., že 1) tvrdí, že kameny nikdy nebyly ve vlastnictví firmy S., a.s., a proto je neopodstatněný postup finančního ředitelství, požadovat na žalobci doložení „dvojího zdanění“, a 2) pokud finanční ředitelství tvrdí, že kameny byly ve vlastnictví firmy, pak nechť si samo zjistí, jak je firma nabyta a zda při nabytí nedošlo k dvojímu zdanění. Finanční ředitelství poté vydalo rozhodnutí, které je předmětem nynějšího soudního přezkumu. Z uvedených zjištění vyplývají následující dílčí závěry.

Prvním závěrem je, že finanční ředitelství, vázáno právním názorem vysloveným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 4.4.2011 vypořádat se s námitkou „dvojího zdanění“, provedlo veškeré možné úkony, směřující k objasnění této námítky, přičemž bez patřičné a zde zjevně žádoucí součinnosti s daňovým subjektem, který navíc vyslovil jen podezření, zda ke dvojímu zdanění nedošlo, nemohl učinit více. V dané souvislosti je třeba poznamenat, že v roce 2007 (v doplňku odvolání z 19.10.) uvažoval žalobce o možném dvojím zdanění ve dvou případech. Prvou možností bylo podle žalobce, že daň již zaplatil ten, kdo kameny koupil, druhou možností je pak ta, že kameny původní vlastník daroval a pak by daň zaplatila S. a.s. Ani o jednom případě neposkytl tehdy ani v dalším průběhu řízení žádné konkrétní důkazy či podrobnosti, ostatně sám je zmiňuje jen hypoteticky. V dalším průběhu řízení pak, aniž tyto dvě dříve uplatněné možnosti opakuje, hovoří již jen obecně a stroze o možnosti dvojího zdanění, a to i přes marné, opakující se a konkrétní výzvy finančního ředitelství k doložení tvrzení. Nic tudíž nesvědčí pro to, že je správcem daně vymáhána tatáž daň z téhož příjmu bez ohledu na to, zda je konstituována u jednoho a téhož poplatníka či u dvou poplatníků, a která je posuzovatelná jako nepřípustné dvojí zdanění. Finanční ředitelství v napadeném rozhodnutí uvažuje proto v podstatě jen hypoteticky, neboť nemá od žalobce (ale ani na základě své úřední činnosti) k dispozici nic, co by nasvědčovalo alespoň důvodnému závěru, že kameny byly již zdaněny a nynější zdanění je v rozporu se zákonem. Příslušné zákony totiž: a) připouští dvojí zdanění v případech, zákonem výslovně uvedených a b) zákonné dvojí zdanění se může týkat jak jednoho a téhož daňového subjektu tak i rozdílných subjektů. Soud musí, v reakci na odmítavý právní názor žalobce, poukázat na to ustálenou judikaturou uplatňovaný názor, že důkazní břemeno spočívá na tom, kdo „tvrdí“, zde na žalobci. Pokud by soud přijal právní stanovisko žalobce, pak by při námitce „dvojího

zdanění“ nebyla daň vlastně vůbec vyměřitelná, byť by se daňový subjekt omezil, stejně jako nyní žalobce, na pouhá hypotetická tvrzení o „možnosti“ dvojího zdanění.

Druhým závěrem soudu proto je, že namítá-li žalobce vadný postup finančního ředitelství, pak soud nemohl této námitce přisvědčit. Z činnosti finančního úřadu (i finančního ředitelství) je spolehlivě zjištěno jen to, že poprvé byly kameny zaúčtovány v účetnictví firmy S., a.s. až v roce 2003, dříve nikoli, přičemž ani sám žalobce neuvedl, z jakých konkrétních skutečností a důkazů usuzuje, že kameny již byly dříve za podmínek výše uvedených zdaněny. Před rokem 2003 nebylo o kamenech účtováno, a proto také nevstoupily do základu daně podle § 23 odst. 1) z.č. 586/1992 Sb. Ani správce daně nemá k dispozici nic, co by hypotézu o dvojím zdanění reálně podpořilo. Finanční ředitelství se v odůvodněné svého rozhodnutí ze dne 1.6.2011 podrobně touto námitkou zabývalo, logicky vyložilo i s podporou příslušné zákonné úpravy, proč v dané věci „dvojí zdanění“ neshledalo. Proto v podrobnostech může soud odkázat na obsah napadeného rozhodnutí, neboť jinak by jen opakoval již řečené.

Soud se nezabýval „příklady“ přípustného i nepřípustného dvojího zdanění, uváděnými jak v podáních žalobce tak i finančním ředitelstvím. Jedná se totiž výhradně o spekulativní úvahy, nemající sebemenší důkazní podklad v obsahu správního spisu či v podáních žalobce. Pro posuzování věci soudem jsou proto tyto poukazy zjevně irelevantní.

Je skutečností, že finanční ředitelství svým rozhodnutím ze dne 1.6.2011 zamítlo žádost žalobce o prodloužení lhůty ke splnění výzev z 27.4.2011 a z 19.5.2011. Jak již výše soud připomněl, námitku dvojího zdanění uplatňuje žalobce již několik let a za takovou dobu si mohl žalobce spolehlivě tuto otázku ujasnit vč. předložení konkrétních podkladů. Na základě zmíněných výzev měl žalobce doložit svá tvrzení o dvojím zdanění, což nejenže neučinil ale výslovně tak učinit odmítl. Tedy nikoli žalobcem vytýkané krácení práv daňovými úřady, ale výhradně žalobcova snaha o prodloužení řízení z pohledu běhu prekluzivní lhůty byla zjevným motivem žádosti o prodloužení lhůty. Zaujímá-li navíc žalobce trvale postoj, že není povinen cokoli ohledně dvojího zdanění dokazovat, pak žádost o prodloužení lhůty nemá logické opodstatnění. Totiž se týká požadavku na opakování svědeckých výpovědí, popř. požadavku na nové svědky či listiny, ač o nich žalobce ví již řadu roků, a to ve věci vlastnictví kamenů či jejich hodnoty, a ač tyto otázky již byly soudy meritorně vyřešeny a v tomto směru byly závěry finančního ředitelství shledány správnými. Žalobce se tak v podstatě domáhá akceptace zneužívání procesních práv, což soud aprobovat nemůže.

Přezkoumáním věci nezjistil krajský soud nezákonnosti a ani takových vad řízení, které by činily napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, popř. takových procesních vad, které by mohly reálně zapříčinit jiné rozhodnutí o meritu věci. Soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou zamítnout podle § 78 odst. 7) s.ř.s.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší (§ 60 odst. 1 s.ř.s.). Protože takové náhrady nežádal žalovaný, soud rozhodl i tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě **dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. května 2013

Mgr. Karel Kostecký
předseda senátu